

ע"פ 51266/11/13 - עטאללה אבו רזק נגד מדינת ישראל, הוועדה המחוזית לתכנון ולבניה ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 51266-11-13 אבו רזק נ' מדינת ישראל ואח'
תיק חיצוני: 5308/11

בפני כב' השופט בן-ציון גרינברגר
המערער עטאללה אבו רזק
נגד
משיבים 1. מדינת ישראל
2. הוועדה המחוזית לתכנון ולבניה ירושלים

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים (כב' השופט אוהד גורדון) בתיק ב"ש 5308/11 מיום 20.10.13 (להלן: "**ההחלטה**"). בהחלטה האמורה נדחתה בקשת המערער לביטול צו הריסה מנהלי מיום 8.5.11, כאשר מושא הצו הינו מבנה בשטח של כ-88 מ"ר הנמצא באזור הכפר וולאג'ה בנצ. 215085/627235, אשר נבנה ללא היתר (להלן: "**הצו**" ו"**המבנה**" בהתאמה).

2. למען הסדר הטוב, וכיוון שטענות המערער לפני חוזרות ברובן על טענותיו לפני בית משפט קמא, אביא לכתחילה את עיקרי ההחלטה המתייחסות לטענות המערער בבית משפט קמא.

עיקרי ההחלטה

3. בית משפט קמא סקר בהרחבה את טענות המערער, כפי שעלו בסיכומיו בתיק, ודחה אותן אחת לאחת, כדלקמן:

א. טענה כי נפלה טעות בזיהוי המבנה - מסיכומי המערער עלה כי הוא סבור שנפלה טעות בזיהוי המבנה מצד המשיבה 2 (להלן: "**המשיבה**"), אשר התכוונה למבנה אחר שאינו של המערער. בהמשך לכך, טען המערער כי בדברי עד התביעה המפקח יובל אורן (להלן: "**המפקח אורן**"), נפלו סתירות המונעות הסתמכות על דבריו באשר לזיהוי המבנה.

ביהמ"ש מצוין כי טענה זו לא הועלתה בבקשה לביטול הצו; ולהפך, כפי שמופיע בבקשה ואומת בתצהיר, המערער הוא "**המבקש הוא הבעלים ו/או המחזיק כדין במבנה**". בהחלטה נקבע כי הטענה בדבר טעות בזיהוי נולדה רק במהלך חקירתו הנגדית של המערער, אשר טען כי סיים לבנות את המבנה בינואר 2011. או אז הוצגו לו תמונות מחודשים אפריל וממאי 2011, בהן נראה מבנה בשלבי הקמה ראשוניים ומתקדמים, והמערער השיב כי המבנה שבתמונות אינו הבית שלו. במצב זה התבקש ב"כ המערער להתייחס לטענת מרשו, הואיל ובבקשה לביטול הצו הודה כי מדובר במבנה שלו. ב"כ המערער סתר את טענת מרשו ואמר "**יכול להיות שהמבקש לא מזהה טוב, הבית מושא**

עמוד 1

הצו, המתואר בצו, זה הבית של המערער. בהמשך החקירה המערער חזר וטען שזה לא הבית שלו, ובא-כוחו התקש שמדובר בבית התואם את נקודות הציין שעל הצו. בית משפט קמא התרשם כי היסוסי המערער לזהות את המבנה לא נבעו מטעמי אמת, אלא מניסיונותיו לבסס את טענתו לפיה סיים לבנות את המבנה בינואר 2011 ומקשייו להתמודד עם תמונות המבנה המתעדות מצב אחר. כיון שטענות המערער בבית המשפט סותרות את טענותיו שבבקשה ושנתמכו בתצהיר, בית המשפט לא קיבל את טענת המערער כי המבנה שהוראה לו בתמונות אינו המבנה שלו.

בהפרכת טענת המערער, התבסס בית משפט קמא גם על עדויות של עדי התביעה, שהותירו עליו רושם מקצועי ומהימן. בית המשפט סקר בהרחבה את עדות המפקח אורן, והתרשם כי מדובר בבעל תפקיד שמכיר היטב את השטח והמבנים בו. המפקח זיהה את המבנה - הוא זה שצילם את התמונות שהוצגו לפני המערער, ומדד את הקואורדינטות של המקום, תוך שוידא את מיקומו בתצלום אוויר. המפקח אורן שלל אפשרות לבלבול בין מבנים שונים, כי בשטח הנדון יש מספר קטן של בתים, וזכור לו היטב כי ביתו של המערער הינו הבית הכי קרוב לבית הקברות. כן העיד המפקח אורן לגבי תמונה שהוצגה למערער, ועליה סימן המערער ב"איקס" את המבנה, כי המבנה שסימן המערער הוא אותו מבנה שהוצג למבקש בתמונות. עד תביעה נוסף הוא המפקח שמעון בן עמי, שביצע את הדבקת הצו, וגם הוא העיד כי מדובר במבנה אותו סימן המערער כביתו.

לפיכך, ולאור השוואה בין התמונה בה סימן המערער את ביתו, לתמונות שהוצגו לו בשלבי הבנייה, ממנה עולה כי מדובר באותו מבנה (בשתייה נראה אותו עמוד בטון מיותר ומבנה סמוך, וכן מוטות ברזל הבולטים מגגו של המבנה), דחה בית משפט קמא את הטענה בדבר טעות בזיהוי המבנה.

ב. טענה כי הצו אינו דרוש "למניעת עובדה מוגמרת", שכן הבניה החלה בשנת 2010 והסתיימה בחודש ינואר 2011. טענה זו מבוססת על סעיף 238א(ח) **לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה - 1965** (להלן: "**החוק**") כי "**לא יבטל בית המשפט צו הריסה מינהלי אלא אם הוכח לו שהבניה שבנללה ניתן הצו בוצעה כדין או שביצוע הצו אינו דרוש לשם מניעת עובדה מוגמרת.**" מטיעון זה נגזרת טענת משנה, לפיה השתתה הרשות בנקיטה בהליך המנהלי משום שעמדו לה הזדמנויות שונות לעצור את עבודות הבניה אך היא המתינה עד לסיום הבניה ורק אז נקטה בהליך, דבר שגרם למבקש נזק כלכלי חמור.

לאחר שבית המשפט דחה את הטענה כי מדובר בטעות במבנה, ולאחר שקבע כי המבנה המתועד בתמונות מושא הצו הוא המבנה של המערער, ובהן מתועד כי עבודות הבניה טרם הושלמו, וכך גם מוצהר בתצהיר מיום 17.4.11 ששימש בסיס להוצאת הצו המינהלי, הרי שמתקיימת הדרישה לפי סעיף 238א(א)(2) ו-(3) לחוק כי במועד הגשת התצהיר טרם נסתיימה הקמת הבניין והמבנה טרם מאוכלס. אי לכך, לא ניתן לקבוע כי "**ביצוע הצו אינו דרוש לשם מניעת עובדה מוגמרת.**"

לנוכח קביעות אלו, הוסיף בית המשפט וקבע כי אין ממש בטענה שהרשות השתתה בהוצאת הצו. מעדות אורן ומן התמונות עולה כי הבניה זוהתה בשלב התחלתי רק ביום 13.4.11, ארבעה ימים לפני חתימת המצהיר ופחות מחודש לפני שנחתם הצו, כך שמדובר בפעולה מהירה של הרשות. כן מפנה הוא לע"פ 49732-09-12 **עבדלג'ני נ' מדינת ישראל** (31.7.13) (להלן: "**פרשת עבדלג'ני**"), שם הועלתה טענה דומה בידי אחרים שבנו באופן לא חוקי בשטח הכפר, ונפסק כי "**מי שבחר לבנות בניגוד לחוק אינו יכול להלין על כך שהרשויות לא עקבו אחר מעשיו ולא מנעו ממנו להמשיך ולבצע את העבירה**", והדברים יפים לענייננו.

ג. טענה כי עומדת למבקש הגנה מן הצדק, ולחלופין, טענה כי הצו הוצא בחוסר סבירות ודינו להתבטל. זאת,

לטענת המערער, משום שלאורך השנים מזניחות המשיבה ורשויות נוספות את הכפר וולאג'ה (להלן: "הכפר"), שחלקו בתחום ירושלים וחלקו בשטחי יו"ש, והן אינן מספקות לתושבי הכפר כל שירות, לרבות פיתוח תכנוני. התוכנית החלה במקום היא עוד מתקופת המנדט והיא אינה מאפשרת הוצאת היתרי בנייה. מועצת הכפר יזמה לאחרונה תכנית לשני חלקי הכפר, ולדידו של המערער סיכוייה להתקבל גבוהים.

בית משפט קמא הפנה לקביעה בית המשפט **בפרשת עבדלג'ני**, לפיה, על אף שקיימת חובה על הרשויות לדאוג למתן שירותים לתושבים, לרבות שירותים הנוגעים לתכנון האזור, אין בכך כדי להצדיק או לאשר בנייה בלתי חוקית. בית משפט קמא החווה דעתו כי אכן מצבם של תושבי הכפר מגלה מצוקה אנושית של ממש, אך אין מנוס מלדחות את טענות המערער. כן נקבע כי אין לעכב את ביצועם של צווי הריסה מנהליים לתקופה שעלולה להיות מנוצלת להשלמת המבנים הבלתי-חוקיים ולאכלוסם, וכך תסוכל מטרת הצווים.

ד. טענות בדבר פגמים בצו - בסיכומי המערער נטען כי בין העירייה למשרד הפנים קיים הסכם לפיו המשיבה מטפלת בלעדית בכפר. לטענתו של המערער, הסכם זה הינו בלתי חוקי ועל כן הפנייה לוועדה המקומית במסגרת הליך הוצאת הצו, בדרישה להוצאת צו הריסה על ידה, הייתה "פיקטיבית".

טענות נוספות שנטענו בבקשה אך לא בסיכומי המערער הן, כי הצו נחתם שלושה שבועות לאחר שנחתם תצהיר מתכננת המחוז; הצו והתצהיר מסתמכים על תכנית המתאר לירושלים 2000 שטרם הופקדה, ולכן בטלה; המשיבה לא הודיעה לשר הפנים על מתן הצו; במועד הוצאת הצו לא עברו 7 ימים מיום הפנייה לוועדה המקומית; וכי הצו הוצא בניגוד למדיניות משרד הפנים.

בית משפט קמא לא מצא כל פגם בחלוקה הבלתי פורמאלית בין המשיבה לבין הוועדה המקומית לתכנון ובנייה, ומדובר בחלוקת עבודה של משימות האכיפה בין גופים שונים בעלי סמכות מקבילה. חלוקת עבודה זו מבטיחה תיאום בין רשויות האכיפה ומניעת כפל פעולות ובזבוז משאבים.

באשר לשאר הטענות, אשר עלו בבקשה המקורית אך לא זכו להתייחסות בסיכומי המערער, נקבע כי דינו להידחות. על המערער מוטל הנטל להוכיח, ומשלא עשה זאת בסיכומיו, לא עמד בנטל. גם לגוף הטענות לא נמצא ממש. המערער לא חקר את עדי התביעה בחקירה נגדית באשר לפער הזמנים בין חתימת התצהיר לחתימת הצו ולעיתות חתימת הצו ביחס למועד הפנייה לוועדה המקומית, או בנוגע לטענתו לסטייה ממדיניות משרד הפנים בהוצאת הצו ולהעדר הודעה לשר הפנים. במצב זה, קבע בית משפט קמא כי לא ניתן לברר את טענותיו אלה או לקבוע האם הן מבוססות. עוד נקבע כי המערער לא ביסס טענה של חריגה ממדיניות. המערער הסתמך על מכתב של מנהל היחידה הארצית לפיקוח על הבניה, אלא שבמכתב זה לא הוצגה מדיניות מחייבת אלא קווים מנחים. לא הוכח כי המשיבה חרגה בתיק זה מקווים מנחים אלו.

באשר לטענת ההסתמכות על תוכנית המתאר לירושלים, קבע בית משפט קמא כי מדובר אך בשיקול של המשיבה, שצוין לצד שיקולים דומיננטיים אחרים, ובראשם, העדר היתר לבניה ודחייתה של יוזמת תכנון אחרת בשטח הנדון. לכן, אף אם הסתמכו על תוכנית המתאר 2000, אין בזה משום פגם שיכול להביא לבטלות הצו.

לאור האמור לעיל, דחה בית משפט קמא את הבקשה לביטול הצו, וקבע כי מניין הימים לביצועו יחל ביום

20.11.13

טענות המערער

עמוד 3

4. בערעור שלפניי חוזר המערער על טענותיו שהועלו לפני בית משפט קמא: הטעות בזיהוי; העובדה כי לטענתו, בניית המבנה הסתיימה בחודש ינואר 2011; טענת הגנה מן הצדק וכי הצו הוצא בחוסר סבירות בשל התנהלות הרשויות כלפי הכפר; הטענה כי נפלו פגמים בצו בנוגע לחלוקה בין העירייה למשרד הפנים, כאשר העירייה השיבה למשרד הפנים כי היא אינה מעוניינת להוציא צו הריסה, ומשרד הפנים עשה כן.

5. בעניין טענת טעות הזיהוי, המערער מבהיר ומוסיף כי הקואורדינאטות המופיעות בצו הינן נכונות, ומצביעות על ביתו, אך המבנה שבתמונת אינו המבנה הנכון. מכאן מסיק הוא, שהמשיבה תכננה להרוס את הבית שבתמונות ויש טעות בקואורדינאטות המופיעות בצו. טענה זו משליכה, בהכרח, על טענתו כי החל לבנות את הבית בשנת 2010 וסיים את הבנייה בחודש ינואר 2011. כיון שהתמונות לא מצביעות על הבית שלו, לא הוכח כי בנייתו לא הושלמה בעת מתן התצהיר עליו התבסס הצו. כן חזר על טענתו כי הייתה חולשה בעדות המפקח אורן באשר לזיהוי המבנה, והוא הוסיף לטעון כי המפקח אינו מודד מוסמך ואין ביכולתו לקבוע גבולות ציון של חלקות או מבנים.

6. בדיון שהתקיים לפניי השיב ב"כ המשיבה כי לא ייתכן שנעשתה טעות במדידה. המפקח מכיר את השטח היטב, בדק את המיקום עם ג'י.פי.אס, הקואורדינאטות תואמות את התמונה והתשריט, וכן ביצע המפקח הצלבות עם צילומי אוויר. כמו כן, שני המפקחים העידו על זיהוי ומיקום המבנה, ולא נשאלו בחקירה נגדית האם קיימת אפשרות כלשהי שטעו. ב"כ המשיבה הוסיף כי בית משפט קמא עשה ניתוח מעמיק ומפורט של הראיות, שכלל גם התייחסות ספציפית להתרשמות של השופט מהעדים, בה קבע כי המערער לא העיד אמת, לעומת המפקחים שמסרו גרסה מהימנה. עוד טען ב"כ המשיבה כי הינו בעל ניסיון בתחום, אך מעולם לא שמע על דרישה או מדיניות לפיה חובה להזמין מודד מקצועי שימש להליך של צו הריסה מנהלי. עוד ציין כי המפקח אורן הוא בעל ניסיון של למעלה מ-15 שנים.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור ובהחלטה נשוא הערעור ושמעתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

8. החלטת בית משפט קמא בהירה, מעמיקה ומפורטת. בית משפט קמא התייחס בעיון רב לטענות המערער ודחה אותן אחת לאחת. טענות המערער שלפניי ברובן נוגעות להכרעות עובדתיות של בית משפט קמא, בהן, כידוע, ערכאת הערעור לא תטה להתערב אלא במקרים חריגים, והמקרה שלפניי אינו חורג מן הכלל.

9. עיקרו של הערעור נוגע לקביעה העובדתית בדבר זיהוי הנכס. קביעתו המנומקת של בית משפט קמא בעניין זה, אינה מבוססת רק על תמונות המבנה אלא גם על ראיות נוספות. בין היתר, המפקח אורן העיד כי ביצע בדיקה מעמיקה של השטח והמבנה והשווה לתשריט ולתצלומי אוויר, וכן השוואה לתמונה עליה סימן המערער את ביתו. בית משפט קמא קיבל כמהימנות ומקצועיות עדויות שני המפקחים, ולא מצא בהן פגם. להבדיל מאלה, מתייחס בית משפט קמא לשינוי בגרסת המערער, כאשר רק במהלך הדיון, כשהוצגו לו תמונות של המבנה אשר אינן תואמות את טענתו בדבר מועד סיום הבנייה, או אז נולדה טענתו כי אין מדובר במבנה שלו, ובה בעת עמד בא כוחו על כך שאכן מדובר במבנה של המערער. לאור הראיות שנפרשו לפני בית משפט קמא, נראה כי בית משפט קמא הגיע למסקנה הנכונה, כי המבנה נשוא צו הריסה, הוא אכן המבנה שבנה המערער. מכאן, כפי שהסיק בית משפט קמא, על סמך התמונות ועדויות המפקחים, בניית המבנה לא הושלמה בינואר 2011 כטענת המערער, ובמועד הגשת התצהיר עליו מבוסס הצו, הבנייה טרם הושלמה, והמבנה לא אוכלס.

10. כך גם לגבי טענת המערער אודות החלוקה בין העירייה למשרד הפנים. אין לי אלא לאמץ את נימוקי בית

משפט קמא, כי מדובר בסמכות מקבילה, ואין כל פגם בחלוקה בין הרשויות המוסמכות, שאף מביאה לייעול המערכת ומונעת בזבוז משאבים.

11. אם כן, לא מתקיימת עילה לביטול הצו מכוח סעיף 238א(ח) לחוק, הקובע כי **"לא יבטל בית המשפט צו הריסה מינהלי אלא אם הוכח לו שהבניה שבגללה ניתן הצו בוצעה כדין או שביצוע הצו אינו דרוש לשם מניעת עובדה מוגמרת"**.

טענת ההגנה מן הצדק

12. באשר לטענת ההגנה מן הצדק, טענה זו נדונה בהרחבה בפסק דינה של חברתי, השופטת ר' פרידמן-פלדמן, בפרשת **עבדלג'ני**. גם פרשה זו עסקה בכפר וולעג'ה, ובה אוחדו מספר תיקים בהם ניתנו צווי הריסה מנהליים. בפרשת **עבדלג'ני** נקבע, כי הטענה הזו להגנה מן הצדק עוסקת למעשה בשאלה האם העובדה כי הרשות אינה מספקת שירותי תכנון בוולעג'ה, או במקומות אחרים, ובשל גידול טבעי התושבים נאלצים להרחיב את הבנייה ולבנות מבנים ללא היתר-צריכה להביא להכשרת בנייה בלתי חוקית ולביטול צווי הריסה המנהליים.

שאלה זו נדונה והוכרעה בבית המשפט העליון, ברע"פ 2885/08 **הוועדה המקומית לתכנון ולבניה תל אביב-יפו נ' מוסא דכה** (22.11.09) (להלן: **"פרשת דכה"**). שם מדובר ברשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי (עפא ת"א) 80137/07 **מוסא דכה נ' עיריית תל אביב** (4.8.2008), בו התקבל ערעור על החלטת בית המשפט לענייני מקומיים, והוארך המועד לביצוע צו הריסה שיפוטי, בשל הקפאתם של הליכי התכנון במשך שנים רבות. בית המשפט המחוזי הגיע לכלל מסקנה כי **"פרשנות הדין הקיים מחייבת פרשנות כזו שכל עוד המשיבה מצויה בהליכי תכנון במשך פרקי זמן בלתי סבירים, ואינה מאפשרת להגיש בקשות להיתרי בניה ולבנות כחוק, אין מקום לביצוע צווי הריסה... מאותם נימוקים, לא ניתן להמשיך ולהוציא צווי הריסה מנהליים או להגיש כתבי אישום..."**.

במסגרת בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון, בוטל פסק הדין האמור, תוך דחיית מסקנת בית המשפט המחוזי מכל וכל. כב' השופט רובינשטיין קבע כדלקמן:

"אכן, המצב של עצלתיים בביצוען של תכניות, כמו במקרה זה, הוא רעה חולה, ונשוב לכך. אך אין מרפאים רעה חולה ברעה חולה לא פחות, בפתיחת פתח להפקרות, ל'איש הישר בעיניו יעשה'; שהרי פסק הדין של בית המשפט המחוזי, ברוחב יריעתו, ללמד - כביכול - על הכלל יצא. משמעות פסק הדין, אם יעמוד על כנו, הוא כי כל החפץ ליטול את השם ייטול. קרי, בכל מקום, ואין זה המקום היחיד בישראל, שבו ישנה איטיות (לעתים מרגיזה ואף מקוממת) בהליכי בניה, יבנה הבונה כחפצו, ומשתבוא גאולת הליכי התכנון יבוא גם יום "עשיית סדר" בבניה הלא חוקית; ועד אז - כך עולה - ישגשגו המבנים הבלתי חוקיים, גדולים וקטנים. אחריותו של בית המשפט גדולה מזה. על כן לא נוכל ליתן יד לכך.

...

כאמור, משמעות פסק דינו של בית משפט המחוזי, שובה לב באשר יהא בניתוחי המעמיקים באשר לזכות הקניין, היא פשוטה: הדין שמקריין פסק הדין עלול לחול בכל מקום שבו בשל קשוי תכנון כאלה או אחרים אין היתר בניה, וניתן איפוא לבנות 'זמנית' שלא כדין, 'עד שירחיב'. אין להלום זאת. בנידון דידן המדובר בדירת מגורים, וכך יתארו כל בונים בלתי חוקיים הטוענים לבניה לשם דיור; אחרים יתלו זאת בפרנסה, גם אם מדובר בשימוש חורג בקרקע חקלאית. הנה איפוא דומינו; מה יהא

על שכנו של המשיב ושכן שכנו והאיש ברחוב השני? לכל אלה אין בית המשפט המחוזי נותן תשובה, והאמירה כי הנושא יהא תלוי ועומד עד להסדרה מזמינה עוד ועוד בונים לא חוקיים, והפעם בהכשר בית המשפט רחמנא ליצלן.

ועוד נביא מפי השופטת (כתארה אז) ביניש ברע"פ 11920/04 נאיף נ' מדינת ישראל (לא פורסם) דברים על 'הצורך להיאבק בעבירות של בנייה בלתי חוקית, שזה מכבר הוכרו על ידי בית משפט זה כ'מכת מדינה'', נאמר שם גם, כי 'בנושא אכיפת דיני התכנון והבניה עומדת מערכת אכיפת החוק בפני קשיים רבים ובפני תופעות של זלזול בוטה בהוראות החוק מצד עברייני הבנייה'.

...

ישאל השואל, מה הם הכלים העומדים לרשות מי שבשל בעיות הקשורות בדיני התכנון והבניה נמנע הימנו לקבל היתר לבנות בקניינו, אך אינו רוצה לפעול שלא כדין? התשובה לכך היא, מעבר לפניות ועתירות אינדיבידואליות אפשריות, שימוש בדרכים שזיעיקו שמים וארץ באשר להתנהלות הרשות, ואלו ייתכנו הן במישור הציבורי, באמצעות תקשורת, חברי מועצת העיר וחברי הכנסת, והן במישור המשפטי בעתירות לבית המשפט. הפעולה הציבורית והשיפוטית כלפי הרשויות, דומה כי חזקה עליה שתעשה את שלה ברב או במעט, וביום שלא ירחק. אוסיף: ער אני לכך שלא כל אדם, בקרב אוכלוסיות חלשות למצער, יכול להרים את נס הפעולה - אך גורמים כמו האגודה לזכויות האזרח ודומיה, יוכלו להפנות מרצם דווקא לכגון דא.

...

בטרם חתימה: אולי נעים היה יותר להתחמם באורה של הגישה שמשקף בית המשפט המחוזי, ליברליזם חברתי העוטה לבוש של עולם הזכויות החוקתיות. השיח המשפטי כולל את אלה, וראוי שכך יהיה. עקרון החוקיות מחייב את הרשויות לכבד את זכות הקניין ... אלה קרובים מאוד ללבנו; אך קרוב ללבנו לא פחות כיבוד החוק, כעיקרון שבלעדיו לא יכובדו גם זכויות. חובתנו היא למנוע מצב של 'איש הישר בעיניו יעשה', והשלכות הרחוב הבלתי נמנעות. עם כל אי הנחת שבדבר מבחינת קצב התנהלותן של הרשויות, אין מנוס מן התוצאה אליה הגענו."

הדברים ברורים ונכוחים, ויפים לענייננו. אכן תושבי הכפר נמצאים במצוקה עקב אי-מתן שירותי תכנון לכפר, וכן שירותים אחרים הנדרשים מן עיריית ירושלים בחלקו של הכפר הנמצא תחת חסותה. יחד עם זאת, לא ניתן להצדיק בנייה ללא היתר בטענה כי הרשות אינה מסדירה את התכנון (ראו גם: רע"פ 3034/13 ישראל לוי נ' מדינת ישראל (5.5.13); בג"ץ 8887/06 תושבי מגרון נ' שר הביטחון (29.8.12)). על המערער בפרט, ותושבי הכפר בכלל, לעשות שימוש בדרכים שהומלצו על ידי בית המשפט העליון בפרשת **עבדלג'ני**, כמצוטט לעיל, לשינוי מצבם המצער.

ראוי לציין כי עסקינן בצו מינהלי, אשר תכליתו היא "סילוק בנייה בלתי חוקית מעל פני השטח על אתר, וכדי למנוע קביעת עובדות" (רע"פ 1288/04 נימר נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים, פ"ד נח(4) 385, 388), ומכאן גדולה חשיבות ההגנה על צו מינהלי שניתן כדין, במסגרת הגנה על שלטון החוק ומצוות המחוקק. נעיר, כי בנדון דנן, חלפו כמעט שלש שנים מאז הוצאת הצו, והצו טרם בוצע.

סיכום

13. דין הערעור להידחות, והוא נדחה בזה.

14. אין צו להוצאות.

ניתן היום, ד' ניסן תשע"ד, 04 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.